

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové ve věci **žalobkyně: L.N.**, nar. „X“, státní občanky Vietnamské socialistické republiky, v České republice bytem „X“, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1.6.2017, č.j. **MV- 61250 - 6/SO - 2017**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobkyni se vrací soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000 Kč. Soudní poplatek bude žalobkyni vrácen po právní moci tohoto výroku rozsudku z účtu Krajského soudu v Hradci Králové.**
- IV. **Soud vyzývá žalobkyni, aby ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení tohoto usnesení písemně soudu sdělila číslo účtu, na nějž ji má být soudní poplatek vrácen.**

O d ů v o d n ě n í :

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (pracoviště Hradec Králové), rozhodnutím ze dne 7. 3. 2017, č. j. OAM-1888-70/PP-2015, zamítlo žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7. 3. 2017, č. j. OAM-1888-70/PP-2015, bylo žalobkyni doručeno do vlastních rukou dne 15. 3. 2017. V rozhodnutí byla žalobkyně poučena o tom, že proti němu lze podat odvolání ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců s tím, že odvolání se podává u odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ve lhůtě 15 ode dne oznámení rozhodnutí.

Žalobkyně, zastoupená ve správním řízení advokátem, podala proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7. 3. 2017, č. j. OAM-1888-70/PP-2015, dne 28. 3. 2017 odvolání. Vzdor poučení obsaženému ve výše zmíněném rozhodnutí a v rozporu s § 86 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), však odvolání nepodala u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, ale doručila ho do podatelny Krajského ředitelství policie Královehradeckého kraje. Odvolání bylo navíc adresováno přímo (nikoliv prostřednictvím správního orgánu prvního stupně) Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4. Krajské ředitelství policie Královehradeckého kraje však odvolání žalobkyně nestihlo v odvolací lhůtě (ta uplynula již dne 30. 3. 2017) postoupit příslušnému správnímu orgánu, a proto Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců následně odvolání žalobkyně (které bylo Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, doručeno až dne 25. 4. 2017) jako opožděné podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu rozhodnutím ze dne 1. 6. 2017, č. j. MV- 61250 - 6/SO - 2017, zamítla.

Proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 1. 6. 2017, č. j. MV- 61250 - 6/SO - 2017, podala žalobkyně žalobu, v níž nezpochybnila, že odvolání nepodala u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal, nýbrž jej doručila dne 28. 3. 2017 do podatelny Krajského ředitelství policie Královehradeckého kraje. Dle žalobkyně „*tato formální nepřesnost vznikla tím, že obě instituce sídlí na stejné adrese a ve stejném objektu*“, navíc se „*v obou případech jedná o složky téhož správního orgánu – Ministerstva vnitra*“, a proto její odvolání nemělo být zamítnuto jako opožděné, nýbrž mělo být věcně projednáno. Ze všech shora uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc žalované vrátil k dalšímu řízení. Současně žalobkyně navrhla, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě (které neobsahovalo žádné nové /a pro posouzení věci významné/ skutečnosti) odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jejího názoru věcně správné a zákonné, a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že **ž a l o b a n e n í d ů v o d n á .**

Podle § 83 odst. 1 správního řádu je odvolací lhůta 15 denní. Podle § 86 odst. 1 správního řádu se odvolání podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal.

Pokud odvolání není podáno u místně a věcně příslušného orgánu, je ten správní orgán, u něhož bylo odvolání podáno, povinen postupovat v souladu s § 12 správního řádu a bezodkladně takové odvolání usnesením postoupit příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomit podatele. V případě, kdy je odvolání doručeno nepřislušnému správnímu orgánu, může mít postoupené odvolání účinky včas podaného odvolání jen tehdy, obdrží-li je správní orgán, který rozhodnutí vydal, v odvolací lhůtě nebo je-li alespoň v této lhůtě odevzdáno postupujícím orgánem poštovní přepravě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 As 26/2009 – 67). Podle § 92 odst. 1 věty první správního řádu opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.

V daném případě není mezi účastníky sporné, že žalobkyně vzdor poučení obsaženému v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a v rozporu s § 86 odst. 1 správního řádu podala odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nikoliv u orgánu, který odvoláním napadené rozhodnutí vydal, ale u Krajského ředitelství policie Královehradeckého kraje, přičemž tak učinila pouhé dva dny před koncem odvolací lhůty (na tomto místě je třeba zdůraznit, že je věcí účastníka správního řízení, zda podá odvolání až v samém závěru odvolací lhůty, účastník nicméně musí nést případné důsledky, které z načasování jím činěných procesních úkonů plynou /srov. – mutatis mutandis - např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2009, č. j. 8 Afs 31/2009 – 74, a rozsudek téhož soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 3 As 28/2014 – 41/). Sine dubio tak bylo odvolání podáno u nepřislušného správního orgánu. Není přitom pravdou, že Krajské ředitelství policie Královehradeckého kraje a Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (pracoviště Hradec Králové), jsou „*složky téhož správního orgánu – Ministerstva vnitra*“, neboť Policie České republiky ani její jednotlivé útvary součástí Ministerstva vnitra nejsou. Relevantní není ani to, že Krajské ředitelství policie Královehradeckého kraje a Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (pracoviště Hradec Králové), sídlí ve stejném objektu, neboť z tohoto faktu nelze dovozovat, že je možno úkony vůči Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, činit prostřednictvím podatelny Krajského ředitelství policie Královehradeckého kraje (taková konstrukce nemá oporu v zákoně).

Významné je naopak to, že odvolání došlo nepřislušnému správnímu orgánu až dne 28. 3. 2017, tedy pouhé dva dny před koncem odvolací lhůty, a proto nebylo možno po Krajském ředitelství policie Královehradeckého kraje spravedlivě požadovat, aby odvolání ještě v odvolací lhůtě postoupilo (§ 12 správního řádu) příslušnému správnímu orgánu, neboť je třeba si uvědomit, že každé podání musí být nejprve zaevidováno, předáno oprávněné úřední osobě, která jej musí posoudit, zvážit další postup a teprve poté případně vyhotovit příslušné usnesení (které musí být zpravidla aprobováno i vedoucím pracovníkem příslušného organizačního útvaru správního orgánu) a předat jej k poštovní přepravě (§ 40 odst. 1 písm. d/ správního řádu). Všechny výše vyjmenované úkony jsou navíc činěny v konkurenci s jinými správními úkony v jiných věcech vedených u daného správního orgánu, což objektivně prodlužuje předání odvolání příslušnému správnímu orgánu, aniž by bylo možno hovořit o tom, že odvolání nebylo příslušnému správnímu orgánu předáno bezodkladně (nic přitom v projednávaném případě nenasvědčuje tomu, že by nepřislušný správní orgán úmyslně vyčkal na uplynutí lhůty k podání odvolání určené - ostatně žalobkyně v žalobě ani nic takového netvrdila /§ 75 odst. 2 s. ř. s./). I kdyby však nepřislušný správní orgán porušil povinnost uloženou mu § 12 správního řádu, nelze z této skutečnosti bez dalšího dovodit jakékoliv prodloužení lhůty pro podání odvolání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 176/2002 - 75, publ. pod č. 357/2004 Sb. NSS).

Podstatné je dále to, že žalobkyně byla v prvostupňovém správním rozhodnutí řádně poučena o tom, u kterého správního orgánu je možno podat proti tomuto rozhodnutí odvolání. Reflektovala-li by žalobkyně zastoupená advokátem poučení správního orgánu prvního stupně, její odvolání mohlo být podáno včas. Pokud žalobkyně i přes poskytnuté poučení podala své odvolání u nepříslušného správního orgánu, vystavila sama sebe nebezpečí, že takové odvolání nemusí být příslušnému správnímu orgánu postoupeno v odvolací lhůtě (k tomu srov. shodně usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 392/02). Důvody, pro které bylo nutno odvolání žalobkyně zamítnout jako opožděné, je tak nutno v nyní projednávané věci spatřovat především na straně žalobkyně, nikoli na straně správních orgánů.

Lze tedy uzavřít, že žalovaná v souladu s § 92 odst. 1 větou první správního řádu správně odvolání žalobkyně jako opožděné zamítla a námitkami uplatněnými v odvolání se nezabývala (zamítnutí odvolání podle § 92 odst. 1 správního řádu totiž není výsledkem meritorního přezkoumání obsahu napadeného správního rozhodnutí, ale jedná se pouze o procesní rozhodnutí konstatující opožděnost nebo nepřípustnost odvolání). Skutečnost, že v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost dle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán blíže nerozvede, proč má za to, že nejsou dány předpoklady pro přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, nevede k závěru o nepřezkoumatelnosti takového rozhodnutí. Zhodnocení této otázky totiž nemá význam pro zamítnutí odvolání pro opožděnost, ale je rozhodné až pro následný postup správních orgánů po zamítnutí odvolání pro opožděnost (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2013, č. j. 9 As 172/2012 – 32).

Jelikož ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1 s. ř. s.; srov. též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 7 As 93/2014 - 48).

Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Úspěšné žalované v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

O návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nerozhodoval, neboť o samotné žalobě rozhodl neprodleně (srov. – mutatis mutandis - rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 – 44). Z výše uvedených důvodů soud rozhodl o tom, že se žalobkyni vrací soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,-- Kč, k jehož úhradě ostatně ani soud žalobkyni nevyzýval (výrok III, § 10 odst. 1 zák. č. 549/1991 Sb.). Současně soud vyzval žalobkyni, aby ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení tohoto usnesení písemně soudu sdělila číslo účtu, na nějž ji má být soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000,-- Kč vrácen (výrok IV).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 26. června 2017

Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová